

gjennem særlig Lov for den kommende Tid, men et Andet er, hvorledes Universitetets Stilling skal være, inden denne Lov udkommer, altsaa aldeles midlertidigt, indtil Spørgsmaalet maa finde sin Afgjørelse ved særlig Lov. De to Spørgsmaal ere, saavidt jeg skjønner, væsentlig forskjellige, og man maa altsaa forhandle det One, naar det Andet er stedt til Hvile, foreløbig i Udvalg. Naar vi altsaa ere stillede i den Situation, at vi ikke vide, hvad det bliver til med Loven og paa Grundlag deraf skulle forhandle Spørgsmaalet om, hvorledes Stillingen skal være her paa Finantsloven, skjønner jeg ikke, at man med noget Berettigelse kan rette den Indvending mod mig, at jeg skulde være i Strid med Landstingets Traditioner og de Grundsatninger, der ere fulgte med Hensyn til at holde Finantsloven ren. Jeg vil da spørge, om Finantsloven er mere ren, fordi der staar 50,000 Kr. paa den til Universitetet, end fordi der f. Ex. staar en højere Sum, naar det kun er for det enkelte Aar, og naar det ikke foregriber den endelige Ordning, skjønner jeg ikke rettere, end at man godt kan forhandle om Størrelsen af det paagjældende Tilskud, uden at man mødes med den Indsigelse, at den ene Størrelse ikke vil være til Ginder for, at Finantsloven kan siges at være ren, medens derimod det højere Belsøb vil være det. Det forekommer mig, at her er der slet ikke Spørgsmaal om en Principforskel, her er kun Spørgsmaal om en Foranstaltning, som Alle ere enige om at træffe, nemlig at yde Universitetet et vist Tilskud, saa længe dets Forhold ikke ere endelig ordnede, og saa forekommer det mig, at, hvad enten man vil give et højere eller et mindre Tilskud, er Situationen ganske den samme fra et principielt Standpunkt. Vi kunne vedkjende os, og det gjør jeg saa godt som Nogen, at Finantsloven skal være ren, forsaavidt som den ikke skal indeholde nogen almindelig organisatorisk Bestemmelse, men jeg tror ikke, at vi komme i Strid med denne Grundsatning, hvad enten vi sætte Tilskudet til 50,000 Kr. eller til 100,000 Kr. De principielle Indvendinger, som ere gjorte gjældende mod mig, kan jeg derfor ikke anse fra dette Synspunkt som berettigede. Men saa bliver altsaa Spørgsmaalet: Naar vi ere enige om, at Loven om Universitetet ikke bliver til Noget i denne Samling, og der altsaa midlertidig maa træffes en Bestemmelse om, hvorledes Universitetets Stilling skal være; Hvor stort skal Tilskudet saa være? Ja, den ærede Finantsminister bemærkede, at de 50,000 Kr. vare noget Sædvantigt, og det samme Udtryk kom igjen fra den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet; saavidt jeg husker, brugte han det Udtryk, at disse 50,000 Kr. vare „sædvantmæssige“. Det er dette Udtryk, jeg ikke paa nogen Maade vil afkviere ved. Jeg tror, at jeg i min Fremstilling — og den høitærede Minister

for Kirke- og Undervisningsvæsenet har ikke indvendt Noget mod de Kjendtgjeringer, jeg har fremført — har godtgjort, at det ikke paa nogen Maade kan siges at være noget Sædvantmæssigt, at Universitetet kun fik disse 50,000 Kr. Der er fra Regjeringens Side — blot med Undtagelse af en enkelt Samling — gjort Forslag om, at Universitetet skulde have højere Tilskud, og i denne enkelte Samling blev dette Tilskud af 50,000 Kr. sat op til Dobbelt i dette høie Thing. Det forekommer mig derfor ikke, at man kan afkviere med, at dette skulde være det Sædvantmæssige, thi det forudsætter en Erkjendelse fra alle Faktorens Side, som forekommer mig, at Kjendtgjeringerne vise, man ikke med Rette kan sige foreligger. Men affet fra, at denne Ordning skulde være den sædvantmæssige, antydede den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet forskellige Alternativer, som kunde være valgte, men sagde, at, hvilket Alternativ man end vilde have valgt, vilde det have mødt Indsigelse. Saa det kan nok være, thi det er vanskeligt at gjøre Alle tilfreds. Men det bliver Spørgsmaalet, fra hvilken Side disse Indsigelser vilde være komne. Saaledes som det nu er, er det ganske vist, at de ærede Talere af Mindretallet have erklæret sig tilfredse med Finantsloven i det Hele og heller ikke have gjort nogen Indvending paa dette Punkt, og man ser, at Flertallet i det andet Thing ikke har høvt Noget at indvende. Men det er dog Flertallet her, som ikke har tiltraadt det, hvorimod jeg ikke har hørt en eneste Taler med Undtagelse af den sidste, som erklærede Spørgsmaalet for indifferent, udtale sin Tilfredshed med den Ordning, som nu er truffen. Altsaa jeg tror nok, at, hvis der skulde være Spørgsmaal om en Indsigelse, vil Ordningen, som den nu er, om den ikke møder Indsigelse fra anden Side, under alle Omstændigheder ikke tilfredsstillende dette høie Thing. Det første Alternativ gif ud paa, at Underskudet skulde dækkes af Universitetets Kapitalformue. Det er jo Noget, som man fra først af har begyndt paa i det andet Thing, og som det ogsaa saa meget som muligt har holdt paa og kun efter Anstrengelse fra anden Side er fravegen. Altsaa det er et Alternativ, som tilfredsstillende der, men som dette Thing altid har kæmpet imod. Det, som nu er blevet valgt, de 50,000 Kr., er altsaa det, som det andet Thing Aar efter andet har sat ind, men som dette Thing, hvor Veligheden har frembudt sig for det til at optræde selvstændig, ikke har villet afkviere ved, men sat op til det Dobbelt, og saa forekommer det mig, at, naar den ærede Minister overveiede, hvilket Alternativ han skulde vælge, var det naturlige for ham at se efter, hvad Ministeren i tidligere Aar havde foreslaaet. Som jeg tillod mig at fremhæve, var det i det første Finantslovforslag 100,000 Kr., saa 50,000 Kr., som